

Dragi rojaki!

Bodite lepo pozdravljeni. Mislim da, kakor je bilo meni na praznik Vseh svetih prijetno poslušati naslednjo gorečo pridigo našega gospoda nadškofa dr. Franca Rodeta, tako bo tudi Vam, da jo boste lahko prebrali. Zato sem se odločila, in ga prosila zanjo. Rad mi je dal dovoljenje. In njegov dobri tajnik msgr. Blaž Jezernik jo je posredoval po e-pošti *Duhovnost* spletne strani Društva Slovenije v svetu. Vam obljubljam svojo molitev in Vas lepo pozdravljam!

sestra Rezka Krajnik

V Ljubljani, 2. novembra 2003

<p style="text-align: center;">Pridiga nadškofa dr. Rodeta na praznik Vseh svetih Ljubljana – Stolnica, 1. november 2003</p>

Predragi bratje in sestre,

danes, na praznik Vseh svetih, gre naša misel do velike množice »iz vseh narodov in rodov in ljudstev in jezikov, ki stojijo pred Božjim prestolom in pred Jagnjetom, oblečeni v bela oblačila in s palmami v rokah« (Raz 7,9), kot jih je videl v preroškem videnju apostol Janez. To so naši bratje in sestre, ki so odšli pred nami v večnost z znamenjem vere in počivajo v Bogu.

Vsi sveti so praznik tistih, ki niso vpisani v uradni koledar Cerkve, tistih, ki so živeli tiho in so bili neopazni, ljudi brez izredne zgodovine, ljudi, ki se jih ni polastila nobena legenda, toda živeli so program, ki je nakazan v blagrh, ki smo jih slišali. Bili so ubogi v duhu, čisti v srcu, krotki in usmiljeni, miroljubni, lačni in žejni pravice, veseli sredi preganjanj. Oni so dospeli do svojega cilja. Medtem ko mi hodimo v veri in gledamo nejasno kakor v zrcalu, so oni že deležni Božjega življenja in vidijo Boga iz obličja v obličje. Medtem ko smo mi še v deželi smrtne sence, so oni že prestopili prag večnosti in so v Božji slavi. Vsi sveti, naši poveličani bratje in sestre nas spominjajo na cilj našega življenja, na našo neverjetno vzvišano poklicanost. To so izrazili vsak po svoje trije cerkveni očetje, trije veliki teologi, Avguštin, Irenej in Tomaž Akvinski.

Avguštin je zapisal: »Zase si nas ustvaril in nemirno je naše srce, dokler ne počije v tebi«. Sveti Irenej, škof v Lyonu, pravi: »Božja slava je živi človek. Človekovo življenje pa je gledanje Boga«. Tomaž Akvinski pa poudarja: »Cilj razumnega bitja je sreča. Sreča pa je v tem, da gleda Boga«. Avguštin torej poudarja mir srca, človekovo srce, ki se umiri in spočije na Božjem srcu. Irenej poudarja predvsem intenzivnost življenja v gledanju Božje slave. Tomaž pa pravi, da je blaženost sreča, tisto kar prevzame človeka ob kontemplaciji Božjega veličastva.

K temu smo vsi poklicani. Janez Pavel II. nas je na pragu tretjega tisočletja pozval z besedo, vzeto iz evangelija: »Odrini na globoko«. (Lk 5,4) Naše življenje ne bi smelo biti na plitvini, ne bi smeli živeti na

površju, v raztresenosti, morali bi iti v globino in dati vsebino svetosti našemu življenju. Tudi II. Vatikanski koncil nas k temu spominja: »Gospod Jezus – pravi – je svetost življenja oznanil vsem svojim učencem, naj bodo v kakršnemkoli zemeljskem položaju. 'Bodite torej popolni, kakor je popolni vaš nebeški Oče.' (Mt 5,48) Vsi kristjani naj bodo kateregakoli stanu ali položaja so poklicani k polnosti krščanskega življenja in popolni ljubezni«. In že stoletja prej je sveti Avguštin povedal isto v neki pridigi, ki pravi takole: »Vsa Cerkev, celo telo, vsi udje, razvrščeni po službah, naj hodijo za Kristusom. Odpovedo naj se sami sebe, to je, naj se ne prevzamejo. Vzamejo naj svoj križ, to je, naj zaradi Kristusa prenašajo vse, karkoli jim bo svet prizadejal. Ljubijo naj edinega, ki ne razočara, edinega, ki se ne moti in ki človeka ne bo varal«. Svetnik, ki je živel v prejšnjem stoletju, sv. Josemaría Escrivà, je zapisal: »Kjer so vaše težnje, kjer je vaše delo, tam kamor je usmerjena vaša ljubezen, tam se vsak dan srečujete s Kristusom. Sredi najbolj materialnih zemeljskih stvari se moramo posvečevati tako, da služimo Bogu in ljudem. Otroci moji, vtis je, da se nebo in zemlja združita tam v daljavi, na obzorju. In vendar ni tako. Zares se zlijeta v eno, ko sveto živite navadno vsakdanje življenje.« To je to, bratje in sestre, sveto živeti navadno vsakdanje življenje. Ni treba iti ne vem kam, da bi dosegli svetost. Ni si treba izmisliti, kakšen čuden ali čudaški način življenja, da postanemo Bogu blizu. Dosti je, da sveto živimo to naše skromno in ponižno vsakdanje življenje.

To življenje je razpeto in se odvija med dvema poloma, kot pravi zopet sveti Avguštin: eno je v veri, to je sedanje življenje, drugo v blaženem gledanju, eno je v času popotovanja, drugo v večnem bivališču, eno v trudu, drugo v pokoju, eno na potu, drugo v domovini, eno si prizadeva in deluje, in drugo za plačilo glela Božjo slavo.

To je večnost, katero že živijo naši zveličani bratje in sestre, večnost, ki je polnost življenja. Pozno antični filozof Boecij jo je takole opredelil - dovolite mi njegov latinski izraz: »*Interminabilis vitae tota simul et perfecta possessio*«. S tujkami »totalna in hkrati perfektna posest življenja brez konca« ali lepše »celostna in hkrati dovršena posest življenja brez konca«. To je življenje, ki ga živijo svetniki, to je Božje življenje.

Kdo se bo morda vprašal, ali to življenje ni enolično, ali morda ni dolgočasno. Pomislimo, če bi komu rekli: Tu imaš svet z vsem svojim bogastvom, z vso svojo lepoto, z vsem svojim sijajem, z vsem, kar svet vsebuje. Dan ti je, da ga spoznaš, da ga uživaš v veselju srca, poleg tega ti je dan tudi razum, da prodiraš v njegove skrivnosti, moč srca, da ljubiš njegovo lepoto, polnost življenja, da si vse to prisvojiš. Bi bilo to dolgočasno? Pomislite, v primerjavi s tem, kar je večnost pri Bogu, vse to ne bi bilo nič. Večno življenje pomeni: Bog ti je dan kot dar in v primerjavi z njim je vse bogastvo sveta nič in prah. Dana ti je Božja moč, da gledaš, ljubiš, se raduješ. Večno življenje je neskončno utapljanje v brezmejno bogastvo in veličastvo Boga samega. To uživajo svetniki. To je naše upanje. K temu smo poklicani. Amen.

(avtorizirano: F.R., 03.11.03)